Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

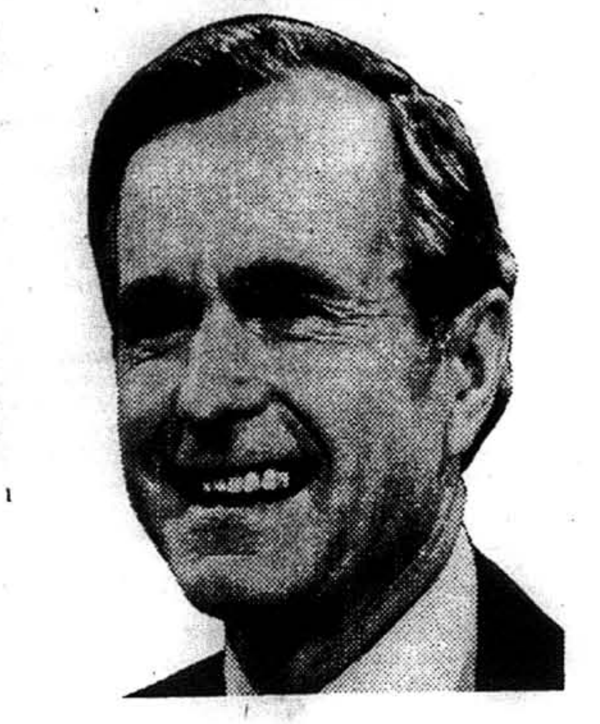
РІК LXXXVII. Ч. 235 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ЛИСТОПАДА 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, NOVEMBER 6, 1980 No. 235. VOL. LXXXVII.

РОНАЛД РЕҐЕН ЗДОБУВ ВЕЛИКУ ПЕРЕМОГУ НАД ДЖІММІ КАРТЕРОМ

РЕСПУБЛІКАНСЬКА ПАРТІЯ ДОБИЛАСЬ ЗНАЧНИХ УСПІХІВ У ВИБОРАХ ДО КОНҐРЕСУ ЗСА

Роналд Реґен

Джордж Буш

Вашінґтон. — Роналд Реґен, колишній губернатор Каліфорнії був обраний на 40-го президента З'єднаних Стейтів Америки у висліді крайових виборів, які відбулися у вівторок, 4-го листопада ц.р.

Президент джіммі Картер боляче, але з усмішкою на устах, признався до поразки, кажучи зібраним у його головній виборчій квартирі у Вашінґтоні, що він розчарований, але любови і пошани до своєї країни і народу не згубив. Картер обіцяв новообраному 69-річному прездиентові Реґенові повну співпрацю у переходовому часі заявляючи, що він вповні респектує бажання американських виборців, які сказали, своє остаточне слово.

Виборчі льокалі на далекому заході були ще відкриті, і не було ще остаточного підсумування голосів, як президент Картер потелефонував до Роналда Реґена вже в 9-ій год. вечора, признався до поразки і склав йому ґратуляції. Пізніше це саме зробив незалежний кандидат конґресмен Джон Андерсон, який здобув майже сім відсотків голосів, а тим самим здобув також право на одержання федеральної допомоги для покриття витрат зв'язаних з передвиборчою кампанією.

Загально Роналд Реґен здобув 29,525,297 голосів і 427 електоральних голосів (для вибору на президента потрібно тільки 270); президент Джіммі Картер здобув 24, 815, 367 голосів і тільки 35 електоральних голосів, а Джон Андерсон здобув понад три мільйони голосів і ніодного електорального голосу. Очевидно, підчислення голосів ще триває і числа можуть мінятися, але вони вже не змінять загальної ситуації, тобто великої понад сподівання перемоги Реґена і Республіканської партії.

Республіканці, згідно з останніми інформаціями, поправили свій рекорд у Сенаті і Палаті Репрезентантів, здобуваючи у Сенаті 10 місць, а у Палаті Репрезентантів 25 голосів. Між відомими особистостями вибори виграли: Кристофер Дадд на сенатора із стейту Коннектикат, який переміг Джеймса Баклі, колишнього сенатора з Ню Йорку, Баб Дол, з Кензасу; програли вибори сенатор Джордж МекҐоверн, Бирч Бай та інші. У нюйоркському стейті сенатське місце правдоподібно здобув республіканець Ал Д'Амато, але поразку визнав тільки колишній сенатор Джейкоб Джевітс, а Елізабет Голцман внесла скаргу до суду і домагається перерахування голосів. Остаточний вислід в Ню Йорку може бути опублікований тільки після проведення цієї процедури, тобто до 10 днів.

Великою несподіванкою у виборах була не тільки велика участь виборців у цьогорічних виборах, але також перемога республіканців у демокартичних стейтах, як, наприклад, в Ню Йорку, Пенсильванії, Огайо, Мічіґен, Ню Джерзі, не згадуючи про південні стейти, які в минулих виборах 1976 року голосували за демократичним кандидатом.

Політичні спостерігачі і аналітики, які деякі підсумки робили під час тривання передачі вислідів з голосування, однозгідно заявили, що передвиборча кампанія Реґена, у якій він звертав виборцям увагу на нездібність президента Джіммі Картера розв'язувати не тільки питання закордонної і внутрішньої політики, але також економії, була переконуючою, бо виборці побачили, що вони мають нагоду причинитись до зміни Уряду у Вашінґтоні і тим самим дати можливість іншій політичній партії спробувати свої сили.

Аналітики загально уважають, що не зважаючи на останні вістки з Ірану і можливість звільнення американських закладників, які вже рік перебувають в ув'язненні, справа закладників радше пошкодила Картерові у виборах, особливо його невдала спроба визволити закладників при допомозі військової сили.

Р. Реґен — це найстарший віком президент в історії ЗСА, перший розведений і перший по професії актор.

Управа СУА зайняла становище до справ УККА

Ню Йорк, Н.Й. (М.С.). — У суботу і неділю, 1-го і 2-го листопада ц.р., тут в Домівці СУА відбулося засідання Головної Управи Союзу Українок Америки. В нарадах взяли участь члени Екзекутиви, референтки Головної Управи, голови Окружних Управ, голова Контрольної комісії і головна редакторка журналу „Наше Життя".

Підсумки Світової Конференції Жіночої Декади Об'єднаних Націй у Копенгаґені зробила голова СУА Іванна Рожанковська, учасник цієї конференції. У висліді дискусії стверджено, що на того роду конференціях є конечно потрібний короткий авторитетний інформативний матеріял про Україну, а з цим рішено підготовити на майбутнє відповідні матеріяли.

Референтки подали звіти з праці їхніх ділянок. Голови Окружних Управ дали вичерпні відповіді на запитник з проробленої праці у їхніх Округах.

Широко дискутовано і прийнято програму XIX Конвенції СУА, яка відбудеться у Філядельфії у травні 1981 року. Одобрено поправки до статуту. Схвалено дати фінансову піддержку на видання праці про історію українського жіночого руху, автором якої є проф. Марта Богачевська-Хомяк. Схвалено видати магнітофонну стрічку українських обрядових пісень як теж вирішено продовжувати посилену акцію збирання світлин про українське поселення в Америці.

У зв'язку з XIII Конґресом Українців Америки, Головна Управа Союзу Українок Америки одноголосно вирішила подати до преси наступну заяву:

„Вислухавши звіт делеґаток на XIII Конґрес Українців Америки, Головна Управа Союзу Українок Америки вирішила подати до відома членства наступну заяву:

З ініціятиви організацій Визвольного Фронту Крайова Рада УККА і XIII Конґрес УККА знехтував звичаї, що через довгі роки обов'язували нарівні зі статутом. Подаємо найбільш маркантні:

На засіданні Крайової Ради УККА, дня 14-го червня 1980 року директор канцелярії УККА запропонував склад Номінаційної комісії підкресливши, що по-

(Закінгення на стор. 3)

Михайло Терпак відвідав УНС та „Свободу"

Заступник шефа Відділу „Голосу Америки" для СССР Михайло Терпак відвідав у минулому тижні Головну Канцелярію Українського Народного Союзу та Видавництво „Свобода" і в дружній розмові з членами Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу обмінявся думками про міжнародну ситуацію та становище в ній ЗСА, про передачі „Голосу Америки" і про українську громаду в Америці. На світлині (зліва): головний касир УНС Уляна Дячук, Михайло Терпак, головний предсідник д-р Іван Флис та головний секретар Володимир Сохан.

Померла Олександра Яворська, секретарка 344-го Відділу УНСоюзу

Баунд Брук, Н. Дж. — До Головної канцелярії УНСоюзу наспіла вістка, що в неділю, 2-го листопада померла після важкої недуги на 56-му році життя Олександра Яворська, секретарка 344-го Відділу УНСоюзу, Братства св. Николая в Баунд Бруку, Н. Дж.

Яворська народилася в 1925-му році в Запоріжжі. Прибула до ЗСА після Другої світової війни і тут в стейті Ню Джерзі включилася в українське громадське, а зокрема в союзове життя, в якому стала секретаркою 344-го Відділу УНСоюзу в Баунд Бруку після виїзду її попередника на цьому пості до іншого стейту. На пості секретарки Відділу О. Яворська працювала віддано і з посвятою до останніх хвилин свого життя, хоч недуга з кожним місяцем підкошувала її сили та здоров'я.

Похорон Покійної відбудеться в четвер, 6-го листопада, з похоронного заведення Бойленд Фюнерал Гом при Істон вулиці в Ню Брансвіку до місцевої української католицької церкви і на український пртавославний цвинтар св. Андрея у Савт Баунд Бруку.

ПОМЕР БЛ. П. ІНЖ. ВОЛОДИМИР БОГАЧЕВСЬКИЙ

Ню Йорк, Н. Й. — В середу, 5-го листопада 1980 року, тут помер на 78-му році життя бл. п. інж. Володимир Богачевський, старшина І УД УНА, учасник бою під Бродами, громадський діяч, перший голова Товариства Українських Інженерів Америки, голова церковного зору „Дзвони" член багатьох релігійних, культурних і громадських організацій, співробітник „Свободи".

Покійний залишив в жалобі дружину Тетяну з Гірняків, синів Юрія і Олега з родинами, та численну рідню в Америці і в Україні. Час і місце похоронів будуть подані в окремих оголошеннях.

У світі

ЩЕ ДВА НОВІ ІЗРАЇЛЬСКІ ПОСЕЛЕННЯ В окупованій території палестинців, які щойно постали біля міст Єрихону і другий біля Наблюсу, — дають привід місцевим арабам твердити, що ці нові поселення (нелеґальні, бо прем'єр Менахем Беґін казав, що їх не буде) збудовані для того, щоб оточити два названі вгорі арабські міста ізраїльськими форпостами з укритою метою забрати й ці два міста врешті-решт.

РУЇННИЦЬКІ НАСТРОЇ СЕРЕД ШВАЙЦАРСЬКОЇ бунтівничої молоді знову проявили себе на вулицях Цюріху, коли минулого тижня юрба цих молодиків била вікна, палила, кидала камінням і в усякий інший спосіб нищила вулицю Банґофштрассе, порозбивавши 30 крамниць і крамничок на цій розкішній вулиці того міста. Сім осіб було заарештовано у вуличному неладі, остьнньому в серії неполадок у Швайцарії, що розпочалися в травні ц.р.

ДАЛАЙ ЛАМА, ДУХОВНИЙ ПРОВІДНИК тібетських буддистів, хвалить Китай за те, що визнав свої минулі помилки щодо Тібету й бажає щось зробити для того, щоб ці помилки направити; він також сказав, що повернеться радо в Тібет, якщо нарід Тібету висловить бажання, щоб він повернувся з вигнання, де тепер перебуває. 45-річний Далай Лама на пресовій конференції у Японії в Токіо, де він якраз є на відвідинах, сказав, що уряд в Пекіні став „значно розважнішим", і тут є надійні й позитивні зміни, але місцеві власті в самому Тібеті не такі вирозумілі, як в Пекіні, тому він ще напевно не знає, чи з „обмеженими й впертими" цими властями можна буде так само добре домовитися, як це сталося в Пекіні.

МАЛКОЛМ ФРЕЙЗЕР, ПЕРЕВИБРАНИЙ попереднього місяця на прем'єр-міністра Австралії, у понеділок, 3-го листопада, проголосив драстичні зміни у кабінеті, каденція якого триває п'ять років. П'ять міністрів з Ліберального правління звільнено, а міністра закордонних справ Андрю С. Пікока перенесено на клопітливий пост промислових зв'язків, становище, що може знівечити його амбіції бути прем'єр-міністром або вкінці допомогти йому ним стати. Антоні А. Стріт, колишній міністер зв'язків в індустрії, був назначений на становище А. Пікока. Райслі Віктора Ґарланда, міністра для справ Бізнесу і споживання переставлено з кабінету на становище високого комішенера до Великої Британії. Із становищ у кабінеті звільнено ще й інших осіб, а це: Еріка Л. Робінсона — Фінанси; Джона МекЛі — Адміністраційна служба і Евана Адерманна — Справи ветеранів; та Рея Ґрума — будівництво.

В Америці

ВЖЕ ДЕСЯТКАМИ РОКІВ СПЕЦІЯЛІСТИ лікування людей з надмірною вагою тіла обережно висловлювали думку, що вдасться знайти таку хемічну речовину, яка допоможе огрядним людям зменшити їхню вагу, якщо цей лік вживати орально. Така „тоненька пілюля" начебто вже ось-ось буде знайдена і вона допомагатиме організмові спалювати надмірний жир (товщ). „Медичний журнал Нової Англії" подав до відома, що дослідники з Гарвардського університету відкрили біохемічні абнормальності в певних занадто повних людей, і ці абнормальності, як виявляється, й спричинюють надмірну вагу. Якщо ж стан надмірної ваги є викликаний не переїданням, а недостатнім рівнем особливих ензимів, то можна вже цей стан контролювати — покищо тільки лябораторійно — за допомогою певних медичних речовин і дієти. Це є перший науковий дослід, який встановив залежність лишньої ваги тіла не від задоброго апетиту, а від причини біохемічної.

БІЛІ ЖИТЕЛІ ОСТРОВА СЕЙНТ КРОЙ НА ДІВИЧИХ островах вислали телеграми до Вашінґтону зі схвильованим проханням захистити їх від погроз і напастей з боку чорних мешканців острова на расовій базі. Ці білі жителі острова,які складаються переважно із заможних бизнесменів та їх родин, кажуть, що їх систематично тероризують місцеві чорні. Генеральний прокуратор ЗСА Бенджамін Сівілетті й інші високі урядовці, що дістали ці 40-долярові телеграми, кажуть, що голова територіяльного уряду на Сейнт Крой губернатор Хуан Люіс не надає цим тривогам білих серйозного значення і нічого в тім напрямку не робить, проте напруження там і інциденти носять прикрий характер. Тепер полковник Кліфтон Вінґейт, ад'ютант-генерал Американської Національної Ґвардії на острові, признав, що Національну Ґвардію частково змобілізовано, але що це відбулося згідно з військовою рутиною, а не через потенціяльно небезпечні прояви чорного бунтарства проти білих.

КРЕДИТОВІ КАРТКИ, ТАКІ ПОПУЛЯРНІ ДЛЯ покупців у ЗСА, бо за них можна купити майже все на світі, починаючи літаковим квитком і кінчаючи обідом в ресторані чи заплатою за телефонічну розмову, незабаром уживатимуться також, щоб брати „на кредит" проїзд підземкою. Спочатку такий плян буде здійснений у Вашінґтоні, де Рада директорів Вашінґтонської метрополітальної арії транзитної служби розглядає справу таких машин, які б брали заплату кредитовими картками.

СОВЄТСЬКІ ДЕЛЕҐАТИ СТВОРЮЮТЬ ТРУДНОЩІ В МАДРИДІ

Мадрид. — Ще перед 11-им листопада, заки у цій столиці Еспанії відбудеться Мадридська конференція 35-ти учасників для безпеки і співробітництва в Европі, для перегляду постанов і її дотримання тими европейськими державами і ЗСА та Канадою заключного акту у Гельсінках у серпні 1975 року, представники совєтського уряду, стараються збути наради несуттєвими виступами, наглядно вичікуючи на результат виборів на президента ЗСА.

Кермуючись цим переконанням, що до часу остаточного вибору на президента не буде ніяких конкретних потягнень на цих сесіях, Макс Кемпелман, співголова американської делеґації на цю конференцію виїхав у неділю, 1-го листопада, до Вашінґтону, де має відбути розмови у Державному департаменті.

Поміж делегатами країн Західньої Европи зростає песимізм, особливо щодо розв'язки в справах так зв. „Гельсінкського процесу". Це зокрема позначається во виду недавніх суворих обмежень, що їх встановив уряд Східньої Німеччини для громадян Західньої Німеччини і Польщі, скасовуючи свобідний переїзд через кордони даних країн. Делегати країн західнього світу застановляються над питаннями чи Совєтський Союз взагалі заінтересований у відпруженні відносин поміж Сходом і Заходом. Кружляють теж поголоски, що коли президентом Америки стане Роналд Реґен, серед совєтських делегатів зросте сумнів щодо потреби Гельсінкських угод тим більше, що,на їхню думку, Р. Реґен не сприятиме цим аспектам, в яких зацікавлена Москва, а саме в технологічних і наукових обмінах.

До цього часу совєтські делегати стараються обмежити час, на недалекій конференції, який повинен би бути присвячений питанню обговорення перегляду як 35 сиґнаторів дотримувалися принципу Гельсінкських угод. Натомість ЗСА і альянти спрецизували справу ясно, що під час конференції на її форумі вони поставлять такі питання, як інвазія Афганістану Совєтським Союзом та переслідування дисидентів у комуністичних країнах.

У комунікаті, виданім минулого тижня після зустрічі закордонних міністрів Варшавського Пакту у столиці Польщі, сказано, що „успіх" Мадридської конференції залежатиме від створення „конструктивної атмосфери і клімату співпраці" та уникнення „політичної конфронтації". Політичні коментатори пояснюють ці слова як бажання Совєтського Союзу виминути клопітливий ідеологічний бій після 1-го листопада. У цьому комунікаті є також нав'язання до совєтського проєкту — „післямадридської конференції у справі мілітарного детанту і роззброєння в Европі".

Під час підготовчих сесій, коли у Паляціо де Конґрес делеґат Чехо-Словаччини, не згадуючи його імені скритикував промову державного секретаря ЗСА Едмунда Маскі, американський делеґат Кемпелмен подав деталі цієї промови, згадавши прогнання до Горького Андрея Сахарова, совєтського дисидента, та переслідування совєтською владою членів Гельсінкських груп.

Журнал Географічного Товариства аналізує СССР

Ню Йорк, Н.Й. — Нове число журналу Американського географічного товариства „Фокус" повністю пресвячене національній структурі Совєтського Союзу.

Заголовок цієї 16-сторінкової розвідки — „Росіяни й інші: етнічне напруження у Совєтському Союзі". Її автором є Ралф С. Клем, надзвичайний професор міжнародних справ Фльоридського Міжнародного університету у Маямі.

Вже вступний абзац розвідки подобатиметься кожному, кому десятки разів доводилось з'ясовувати поняття нинішной Росії: „Союз Совєтських Соціялістичний Республік, — у відміну від популярного уявлення, — це драматично багатоетнічна країна, остання із розлогих імперій попередньої доби. Хоч загально прийнято називати Совєтський Союз — ,Росією', ці дві назви не є синонімами одна одної. Радше, Росія є частиною, — найбільшою і найбільш залюдненою частиною, — ширшої держави, правильно названої СССР. З того виходить, що не кожного у Совєтському Союзі можна назвати, а точніше — не кожний себе вважає росіянином".

Далі проф. Клем аналізує національний склад СССР, подає історичні початки царської імперії, переходить до того, як большевики на чолі з Леніном насамперед використали національно-визвольні прагнення окремих народів імперії, а потім при допомозі Червоної армії запобігли розчленуванню цієї імперії. Він також обговорює значення більших національних груп в СССР; ролю росіян в адміністративному і економічному житті імперії; асиміляційні тенденції і їх неуспіхи та значення зросту окремих національних груп на майбутній профіль населення Совєтського Союзу.

Хоч праця охоплює СССР як цілість, значне місце в ній приділено Україні й українцям. Розвідка включає мапу Совєтського Союзу, статистичні таблиці та коротку бібліографію, у склад якої входять легкодоступні книжки, серед них, „Інтернаціоналізм чи русифікація?" Івана Дзюби.

Це видання журналу „Фокус" (рік 31, ч. 1, вересень-жовтень 1980) — зручний памфлет формату таких журналів як „Тайм" і „Нюзвік", який можна передавати учителям, редакторам газет, політичним діячам, — зокрема, авторам їхніх промов і статтей, — та іншим англомовним співгромадянам, які мають труднощі зрозуміти, що таке СССР і яке місце в ньому України.

Його можна набути всього за 2 доляри за примірник, але при замовленні більшої кількости навіть дешевше: по одному долярові за 25 примірників і по 50 центів, якщо замовляти 100 і більше примірників.

Адреса Американського географічного товариства і видавництва журналу: Focus/AGS, Broadway at 156th Str., New York, N.Y. 10032.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтське „виконання" Гельсінкських Угод

За кілька днів, бо 11-го листопада, розпічнеться конференція у еспанській столиці Мадриді 35-ти учасників для Безпеки і Співробітництва в Европі, для перегляду постанов і їх дотримання тими европейськими державами — і ЗСА та Канадою, які підписали Прикінцевий Акт у Гельсінках у серпні 1975 року. Перша така конференція для перегляду відбулася в 1977 році в Беоґраді, Юґославія.

Недавно американська Конґресова комісія у справах Безпеки й Співробітництва в Европі видала докладне звідомлення, цитуючи велике число совєтських порушень, включно з численними прикладами з України.

Від кількох тижнів відбуваються в Мадриді технічні наради підготовчих комісій, на яких ведеться „холодна війна" між совєтськими і сателітними техніками, та західніми спеціялістами. Безнастанні перепалки між тими спеціялістами не ворожать нічого доброго для конференції, що надходить.

Між всіма іншими злочинами, які доконує совєтський уряд в Україні та інших неросійських країнах СССР, є без сумніву міжнародний злочин Москви — її інвазія Афганістану.

Висилаючи понад 100,000 війська до Афганістану та нещадно винищуючи афганське населення, Москва порушила цю „безпеку й співробітництво", які вона зобов'язалася виконувати, підписуючи Прикінцевий Акт Гельсінкських умов.

Американська преса дуже часто поміщує ряд статтей і звідомлень про ці порушення в СССР, наприклад, кубинський журналіст Хозе Ґ. Ройг у своїй синдикованій статті цитує вияви руху спротиву з балтійських країн і України. Він у підзаголовку до своєї статті подає, що „на початку 1980 року на Захід продістався Заклик Українського Патріотичного Фронту в справі виступу України з Совєтського Союзу".

Заклики з Литви й Естонії, т. зв. „Балтійський апель" та інші документи подають ряд протестів проти горeславного пакту між Молотовим і Ріббентропом з 23-го серпня 1939-го року, яким віддано Балтійські країни, Західню Україну й Західню Білорусь під контролю Москви.

Згадуючи про невдоволення та спротив серед українців, вірменів і грузинів, Ройґ пише, що влітку 1979 року 18 українських політичних в'язнів, включно із шістьма членами-основниками Української Гельсінкської групи — вислали петицію до Об'єднаних Націй, у якій закликали ОН визнати політичний статус України і право на її вихід з Совєтського Союзу.

Звичайно на Заході не знають у загальному, що за такі петиції ці українські очайдухи платять дуже дорого. Ось на початку жовтня цього року в Києві засуджено українського поета Василя Стуса на десять років ув'язнення і п'ять років заслання. Хоч його судили за статтею 62 Українського Карного Кодексу („антисовєтська пропаґанда й аґітація"), на ділі, — як повідомляють поінформовані джерела з України, — його судили за членство в Українській Гельсінкській групі.

А що говорити про тих, які гинули й гинуть загадковою смертю, як Алла Горська, Гелій Снігірьов (він же автор підпільних видань Гаврило Стріляний), Володимир Івасюк, Михайло Мельник і Віктор Кіндратович — кілька імен, про смерть яких ми знаємо на Заході. А скільки інших — їх сотні і тисячі — невідомих українців і українок гинуть так, що ніхто не знає про їх смерть!?

Нам кажуть у Вашінґтоні, що американська делеґація їде в Мадрид випосажена важкою документацією не тільки про порушення Совєтським Союзом Гельсінкських Угод, але також про брутальне нищення совєтами власних громадян тільки тому, що вони висловлюють інші думки від тих, що їх має людоненависний і зненавиджений за те людьми, совєтський уряд. Чи буде СССР відповідати за ці порушення? Поживемо, побачимо.

ІРАК ОГОЛОСИВ, ЩО ВІН СХОПИВ У ПОЛОН іранського міністра нафти Мохаммеда Явада Бадіра Тангваяна, який став міністром щойно один місяць тому. Цей міністер потрапив у засідку під Абаданом, іранським нафтовим центром, за який йдуть завзяті бої поміж іракцями й іранцями. Засідка була переведена спеціяльним військовим патрулем. Міністра відтранспортовано до Багдаду, де він перебуватиме як військовополонений, і уряд відмовився віддати його на волю, хоч Іран цього рішуче вимагає. Бої за Абадан, Дізфуль і Агваз продовжуються.

СОВЄТСЬКА „ПРАВДА" КРИТИКУВАЛА однаково і президента Картера і Роналда Реґена, уважаючи їх обох однодумцями, якщо йдеться про їхні погляди на питання роззброєння (САЛТ ІІ), в якому зацікавлені начебто совєти. На думку „Правди", загально вони однакові у своєму ставленні до СССР. Обох цих американських державних мужів „Правда" з неділі, 2-го листопада, називає „ставленниками великого капіталу", і це той капітал є справжнім паном Америки, а не названі два кандидати.

Я. Іванів

ЧОМУ В КАНАДІ ІНАКШЕ?

В днях 12-13-го жовтня ц.р. в Канаді відбувся з'їзд Комітету Українців Канади (КУК) і рівночасно в ЗСА XIII Конгрес Українців Америки. Висліди обох конгресів ілюструють добре внутрішній стан української спільноти в обох країнах. Конвенція КУК закінчилася вибором проводу при участі усіх організацій. Конвенція УККА закінчилася розбиттям усієї громади. В чому причина? Чи канадські українці є інші від американських українців?

Не зважаючи на факт, що до Канади приїхало менше професійних сил, ніж до ЗСА, канадські українці добилися і добиватимуться щораз більше успіхів. Уряд респектує КУК, рахується з його голосом, провінційні уряди дають щороку сотні тисяч долярів на українські культурні установи, українців вибирають до законодатних палат, урядів, управ міст. Одним словом, перед українцями Канади є майбутнє.

Політичний фактор

Такий стан можна пояснювати різно. Скупчення українських переселенців у кількох провінціях, зокрема в малих містечках, селах чи фармах, дозволили їм зберегти свою національну ідентичність до третього -четвертого поколінь і рівночасно зробило з них політичний фактор, з яким треба рахуватися. В ЗСА українці розсіялися по великих і промислових центрах. Пропорційно до населення українці Канади є в кращому відношенні, ніж українці в ЗСА. Проте найважливішим фактором у збереженні єдности і сили в Канаді було те, що канадські українці зуміли вилонити власну політичну провідну верству, активну в канадському й українському житті. Це є люди з виробленою політичною культурою, для яких різниці в політичних поглядах ніколи не роблять людей особистими ворогами, які при усій зрізникованості поглядів, інтересів тощо ніколи не тратять сенсу національної солідарности. Не тільки провідники, але всі інші рядові громадяни виростали в умовах упорядкованого політичного життя демократичної системи англосаксонського типу, виростали без переслідувань, страхів і навчалися підходити до усіх проблем, навіть найдрастичніших — раціонально, речево і доцільно.

Еміґанти, що приїхали після Другої світової війни, в більшості тих громадянських чеснот не мали і далі не мають. Однак у Канаді вони не мали сили, щоб опанувати давніше створені організації та відсунути від проводу місцевих лідерів. У висліді, українське канадське життя є під керівництвом політичної верхівки, вирощеної з-поміж канадських українців. Це є база успіхів і єдности українців у Канаді.

В ЗСА сталося інакше. Хоч попередні покоління еміґрантів створили кілька забезпеченево - громадських організацій, як УНС, УБС чи „Провидіння", самі вони розпорошилися і в більшості відійшли від активного українського життя. Вони не витворили своєї політичної верхівки, яка була б активна в американському політичному житті й в українських громадах. В цій порожнечі організації, творені новими еміґрантами, відразу здобули силу в громаді. Вони принесли не лише динамізм і пожвавлення усього громадського життя, але також старі партійні спори, ворожнечу й невміння співпрацювати поміж собою. Вони ж, хоч дуже патріотичні і жертвенні, обтяжені всіма вадами довго поневоленого народу і бездержавности.

Проте УККА як об'єднуючий, координуючий центр міг існувати завдяки тому, що організації, створені попередниками, зокрема братські союзи, були в проводі. Ці організації не є політичними партіями в їх проводі, редакціях їх газет могли співпрацювати люди різних політичних переконань. Намагання однієї партії їх знутра опанувати, вдалося тільки в „Провидінні".

Далекойдуча зміна

XIII Конгрес Українців Америки ввів далекойдучу зміну, а саме — відсунув від проводу громадські організації і поставив речника партії. Така зміна починала б новий період історії УККА, період нестабільности і хаосу. Кожна конвенція в майбутньому перетворилася б у місце боїв між партіями, а час між конвенціями ішов би на мобілізування сил. Усе наше життя було б спаралізоване цією боротьбою.

Проти такої загрози вис-
(Закінчення на стор. 4)

Роман Завадович

ПРО ЩО ПОСТІЙНО ЗАБУВАЄМО

Яких десять років тому в нас почав заводитися похвальний звичай, що два останні місяці, листопад і грудень, призначено було на акцію популяризації та поширення дитячої преси — журналів і книжок. Акція дістала назву „Двомісячник української дитячої книжки". З наближенням празника Святого Миколая і Різдва — це був найбільше відповідний час для пригадки громадянству, що до українського виховання дітей належить не тільки посилати їх до рідної школи, але й подбати для них відповідну рідну літературу.

Треба сказати, на жаль, що цей звичай по дуже короткім часі призабувся, бо не знайшлося хоч одної громадської організації, яка його підтримала і як це зроблено в Австралії, де такий самий „двомісячник" існує від часу прибуття українців до тієї країни по сьогоднішній день. На терені ЗСА і Канади, де є педагогічні, шкільні установи, об'єднання письменників та інших організацій, які мають за обов'язок опікуватися дітьми, увага громадянства до дитячої літератури впала дуже низько. Може хіба згадати про дві книгарні, які розсилають каталоги літератури для дітей, і в-во „Добра книжка", що, між іншим, опублікувала кілька окремих видань з ділянки літератури (ост. „Меч і книга" В. Барагури), в тому „Українське дошкілля" — збірник виховних і методичних матеріялів для родин і садків.

В наслідок того в останні роки нові видання для дітей майже не появляються. Діти підростають без постійного контакту з книжкою, без домашньої лектури українською мовою, без можливости добре її опанувати, а тим самим українська мова виходить з їх щоденного вжитку. А де ж той моральний шляхетний вплив, яким ще від часів Леоніда Глібова, Марка Вовчка та Івана Франка наша дитяча література вливала в серця юних читачів, учила їх відрізняти добро від зла і виховувала їх на добрих синів свого народу і Церкви.

Щоправда, занепад української мови в наших дітей викликав у колах педагогів велике занепокоєння. Це відбивається в пресі, яка навіть досить часто звертає увагу, що постійно зменшується кількість дітей у рідних школах. Усі автори статтей великим голосом звертаються до батьків, щоб ні одна дитина не залишилася поза рідною школою. Залишається на боці питання, як багато теперішніх батьків читають ці статті і як багато дітей живуть у місцевостях, де є рідна школа. Як довго думки авторів матимуть чисто теоретичний характер і не перетворяться в активну дію, так довго з самих звернень до загалу не буде користи.

Але в цьому випадку мені йдеться про щось інше: пишемо багато про школи, а забуваємо про засоби, якими ці школи користуються, про книжку. Бо ні буквар, ні шкільна читанка, ні підручник з історії — це ще далеко не все. Родина, школа, організація молоді мусять ще мати під рукою дитячу бібліотеку, дитячу пресу, місячну газетку для дітей — все це, звідки юний читач черпає корм для свого духового розвитку і знаходить джерело збагачення своєї мови щораз новими словами. Якщо дитина живе в місцевостях, де немає рідної школи, тоді дитяча книжка і газетка набирають ще більшого значення, бо заступають школу і в руках батька чи матері виконують велику не тільки виховну, але й навчальну роботу. У багатьох випадках батьки самі краще вивчають рідну мову і збагачують своє словництво. Рідні книги приготовляють дітей до активної участи у своїй релігійній громаді, в Церкві, де також мусить бути збережена українська мова і про що щораз чіткіше усвідомлює собі українська громадськість у вільнім світі.

На жаль у пресових статтях і дописах на тему мови автори майже зовсім забувають згадати про дитячу літературу, не згадують про дитячу пресу („Веселка", що її вже 26 років видає УНСоюз, „Юні друзі" в Англії), не заохочують батьків, вчителів і виховників передплачувати їх, купувати і давати їх у руки дітям. Наклади наших книжок для дітей і так не великі (2-3 тисячі), але й вони лежать нерозпродані цілі літа на полицях магазинів і книгарень, покриті порохом, на сором нашій спільноті на поселеннях, яка так часто „протестує" проти русифікації дитячої мови і літератури в Україні, не бачачи себе саму. Якщо б навіть і сповільнилася продукція нових творів для дітей (молодь не дає нам нових письменників), то нема розумної підстави, щоб давніші твори лежали забуті на полицях, бо з кожним роком прибувають молодші річники дітей, для яких батьки — аби лише хотіли! — знайдуть у книгарні все, що їм потрібне. Рідна книжка і часопис для дітей — це віконце в Україну, яким юні читачі бачать духовим оком її землю, нарід, історію культуру — так часто закрите нашими власними руками.

Згадуючи забутий „Двомісячник української дитячої книги" ми повинні пам'ятати, що рідне слово не один раз у нашій історії врятувало нарід від загибелі. І тут серед українців на поселеннях це слово повинно знайти громадську установу чи установи, які б особливо ним заопікувалися, пропаґували його, влаштовували виставки і базари та передавали його з полиці до рук читача при всіх нагодах, таких як гостина св. Миколая, Різдво, всі уродини, іменини, відвідини гостей і подібне. Рідне слово, живе і друковане, потребує постійної пропаґанди, реклями, нагадування бодай так само, як ми це бачимо в пресі, радіо і телевізії, де цілими літами читаємо і чуємо ті самі промислові товари і вироби. Опікунчі установи повинні відновити пропаґандивну акцію „Двомісячник української дитячої книжки", бо це наріжний камінь, на яких спочиває наш духовий фундамент.

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

ПРОПАМ'ЯТНА КНИГА СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК у Львові.

Головний редактор Василь Лев. Члени Редакційноє Колеґії: Анна Кобринська, Дора Рак, Степанія Бернадин, Лідія Дяченко і Ольга Дзядів.

На самому початку приємно нам поґратулювати Редакційній Колеґії з професором д-ром Василем Левом на чолі за те, що їм вдалося цю книжку про гімназію сестер Василіянок у Львові видати, бо це видання дуже цікаве і так основно ставить нам перед очі цю школу, що її започатковано в 1906 році і вона діяла аж до 1939 року, коли так звану малу матуру здали 53 учениці, а велику 26. З подивом бачимо, що учениці цієї школи вміли зберегти стільки світлин, що їх показано на 66 сторінках, а в додатку ще маєстатичні світлини опікуна цієї школи Митрополита Андрея Шептицького та його наступника Патріярха Йосифа Сліпого, який, пересилаючи Благословення Господнє сестрам Василіянкам з приводу видання цієї праці, побажав їм:

„Дав би Бог, щоб за Вашими молитвами це велике діло Слуги Божого Митрополита Андрея і Монахинь Василіянок віджило у вільній Україні".

Ціла книжка має три частини, але їхній зміст не дуже різко розділений. Перша частина (5-211) найбільша. В ній В. Лев дав статтю про опікуна школи Митрополита Андрея Шептицького. Про „Програми й методи навчання", про „Директорів гімназії та про її вчителів". Згадаємо директорів цієї школи: о.д-р Спиридон Кархут, Юліян Левицький, о. Теодозій Лежогубський, мати Василія Лютюк, ЧСВВ, д-р Василь Щурат і о. Василь Лициняк. Список учителів надрукований на десятьох сторінках.

„Нарис історії" цієї школи написав Петро Ісаїв і Анна Кобринська. В книзі знаходимо коротші й довші характеристики всіх учителів. Між ними були добрі педагоги і рівночасно відомі науковці, як д-р Степан Балей, д-р Ярослав Гординський, поет Петро Карманський, академік Філярет Колесса, історики д-р Мирон Кордуба і д-р Іван Крип'якевич, редактор цієї книги д-р Василь Лев, д-р Василь Стецюк, д-р Михайло Тершаковець і д-р Микола Чубатий.

Авторам вдалося дістати „Список абсольвенток гімназії" за час існування цієї школи.

Гімназія сестер Василіянок може похвалитись своїми колишніми ученицями, які стали звісні, як письменниці або як суспільно-громадські діячки. Ось вони: Марія Кузьмович-Головінська, Софія Парфанович, Галина Лагодинська-Залеська, Ірина Винницька-Пеленська-Пасіка, Оксана Керч, Любов Савчак-Коленська, Стефанія Туркевич-Лісовська- Лукіянович, Ірина Шкварок-Книш, Ірина Фединишин, Наталія Леонтович-Башук, Галина Мирошниченко-Кузьма, Ірина Селезінка-Чума, Лідія Бурачинська й Ірина Макух-Павликовська.

А вже найбільший скарб у цій книжці — це багатство світлин, яке зачинається фотом першої кляси з 1906-го року, на якому бачимо десятилітніх дівчаток, які сидять чи стоять зі своїми виховниками з повагою на своїх дитячих личках, бож вони гімназистки. Ще більшу повагу бачимо на найближчій світлині, де учениці IУ кляси з чотирма срібними пасками, які тоді учні й учениці гімназій мусіли носити на ковнірах своїх мундурків. В книзі маємо й фотографії трьох свідоцтв: з 1916, 1927-го і з 1939-го років.

У другій частині говориться про „Життя гімназії поза шкільними годинами", це значить про Марійську Дружину, про Батьківський кружок, Пласт, про учительку цієї школи, колишню УСС, Олену Степанівну Дашкевич, про ОУН в цій гімназії, про шкільні імпрези.

У третій частині подані спогади про П'ятидесятиріччя першої матури в цій гімназії, яке відзначувано в 1964 році та „Доповіді і спогади" колишніх учениць гімназії (ст. 247-312), які всебічно змалювали життя й працю у цій школі. Навіть є і про „Нашу гімназію сьогодні", це значить за большевиків.

У цій книжці надруковані і два вірші Марії Тарнавської-Косовичевої і Марії Голод.

На двох сторінках подано резюме англійською мовою. Це видання мало коштувати вісім тисяч долярів, на кінці цієї книги не знайшли ми списка жертводавців, про який пишеться на 106-ій сторінці.

Авторки, учениці цієї гімназії, пишуть цікаво й щиро про ті часи, коли вони навчалися в цій „їхній" школі. Ось як закінчила свої спогади письменниця й лікарка д-р Софія Парфанович:

„Кохання? Воно ще перемріяне лежало перед нами в таємному майбутньому і в сизих стежках невідомо десь ледве прозирало чарівною квіткою. Але тому, що воно ще було в далекому і недосяжному, ви кохалися в Ахіллі, стрункому і білому як дівчина, Агамемноні, зрілому й сильному володареві, хитрому Одисеєві і в Бобцьові, в Юльцеві чи іншому вчителеві. Потайки, покрадьки майже несвідомо.

Бо це були перші дні нашої молодости і перші початки почувань".

Направду цікава книжка і світлинами і надрукованими словами.

Василь Онуфрієнко

КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ — В АВСТРАЛІЇ

(І)

У той час, коли читач читає цю статтю, Капеля Бандуристів імени Тараса Шевченка під мистецьким керівництвом Григорія Китастого, може, вже спочиватиме вдома після свого швидкого, мов блискавка, турне по Австралії.

Здається, що українське громадянство ЗСА і Канади малощо знало про заходи для зорганізування турне в цьому вже не так і забутому тепер закутку світу — Австралії, де живе українців менше вдвічі, ніж у Клівленді чи Торонто. Тому доведеться трошки піти в недалеке минуле, щоб було більш зрозуміле те, що відбулося в Австралії протягом десятьох днів — від 16-го до 26-го жовтня цього року.

Громадські й культурно-освітні організації Австралії давно вже мріяли про те, щоб, як тут писали й казали, „стягнути" Капелю Бандуристів для концертового турне, хоч короткого: нехай свої люди відволожать душі рідною піснею й музикою, і нехай чужі, серед яких живемо, почують нашу пісню у виконанні того рівня, про який хто знаючи, варто багато писати людям в ЗСА й Канаді, які мали багато нагод чути й бачити Капелю.

У грудні минулого року й на початку січня цього року Австралію відвідав Григорій Китастий з дружиною. „Розвідування" не було головною метою відвідин, але якщо вже він був тут, серед нас, то ідея турне Капелі по Австралії зробила багато широких кроків у бік практичного здійснення. Питання стали конкретні: коли, як, скільки бандуристів прилетить, скільки це коштуватиме, яку театральну фірму знайти, яка б справою турне зацікавилася, і т. д.

Коли б не теперішній голова Союзу Українських Організацій Австралії — нашої громадської централі — інж. Юрій Денисенко, і коли б не члени управи СУОА та колишній керманич культурно-освітніх справ балетмайстер Наталія Тиравська, — хто знає, чи ми мали б цьогорічну нагоду — й щастя — Капелю бачити й чути.

У всяких справах — починах і праці — бувають скептики. Так було й цим разом. А ще дехто кілька років пускав поголоску, що Капеля перестала існувати. Дехто побував у ЗСА й Канаді й привіз також, не знати звідки взяті, інформації про те, що Капеля складається з напівживих дідів, які вже й голосів не мають і по струнах пальцями ледве чи водять. Чи ж варто, мовляв, таких дідів тягнути в далеку дорогу, та ще й витрачати таку силу-силенну грошей — адже турне мало б коштувати не менше 100 тисяч долярів?

Управа СУОА й Тиравська повели рішучу боротьбу з поголосками про „дідів", а також показали цифрами, що навіть сто тисяч долярів не зруйнують українську еміґрацію в Австралії, бо це — щось по 4 доляри від особи, або по 10-12 долярів від тих, що прийдуть на концерти. А, крім того, як пізніше писалося у наших газетах, — чи можна грішми виміряти щастя чути спів і музику бандур, може, вперше і востаннє в Австралії?

Григорій Китастий повернувся додому в січні ц. р. вже з досить виразно накресленим пляном — турне має фірмувати австралійська театральна фірма Вуд-Гачінс в столиці — Канберрі, залі мають бути не гірші, ніж ті, в яких виступали артисти зі Совєтського Союзу, бо йдеться про престіж і про якомога більшу кількість слухачів, Капеля буде готуватися до турне в жовтні, всі наші сили мають бути спрямовані на те, щоб воно було успішне подвійно — фінансово й організаційно. Капеляни не поставили ніяких умов про так звану винагороду — якщо не буде прибутків з турне — кожен буде трактувати свою участь у ньому як подорож до Австралії за свій кошт і виконання тієї високої місії, яку наша культура покладає на її творців і носіїв у вільному світі.

Видно було, що праці буде дуже багато. Австралійська аґенція лише фірмувала турне й робила деякі організаційно-інформаційні заходи, бо на свій кошт не взялася організовувати турне: занадто великий риск. Фінансовий розрахунок управи СУОА здавався цілком реальним, реальнішим, ніж бюджет австралійського федерального уряду, який звичайно покриває дефіцити друкуванням новеньких паперових грошей.

Так було сплановано: по два концерти в Сіднеї й Мельбурні, по концертові в Брізбейні, Перті, Аделайді, Мельбурні, Канберрі й потім — прощання в Сіднеї. При належній праці це мусіло б дати більше 120 тисяч долярів. Не жертв чи пожертв, а грошей із вступів на концерти.

На початку року створено комітет концертів Капелі — Крайовий, який очолила Наталія Тиравська; пізніше створено комітети по стейтах, які зайнялися працею в стейтових столицях. Почалося небувале в Австралії, але крайнє необхідне: передпродаж квитків на концерти.

Далі — будні, чи можна сказати, приготування до свята. Хто не знає, що це таке — готування до зустрічі рідкісних, дорогих гостей? Останні дні мигали, як освітлені вікна швидкого потягу — понеділок — субота, неділя — п'ятниця...

Нарешті — четвер, 16 жовтня. О десятій ранку на сіднейському летовищі Мескот капеляни — всіх гостей 47 мають прилетіти через Нову Зеляндію. Вже за годину перед десятою крутилися члени сіднейського комітету концертів Капелі, члени управи СУОА, друзі й знайомі капелян, дівчатка в народних одягах. Два молоді поліцисти з цікавости зупинили двох дівчаток — питаються, що це таке, з якої нагоди вони так одягнені. Довідавшись, що прилітає до Сіднею капеля бандуристів, з приємними усмішками відходять, шукаючи, може більш важливого об'єкту на людному летовищі...

Нарешті! Літак приземлився точно, а перед 11-ою годиною один за одним виходять довгождані гості. Багато — майже 50 осіб! Дідів між ними немає, навпаки, три чверти, якщо не більше, — молодь. Григорій Китастий, який кілька років тому залишив позаду сімдесятку, тримається бадьоро, як і належить панові-отаманові. Правда, і він, і решта гостей втомлені 32-годинним перебуванням у літаку. Адже перед відлетом з Лос Анджелесу відбувся концерт у Клівленді, тому Капелі довелося перелетіти після концерту через усю Америку, щоб вирушити до далекої невідомої Австралії.

(Продовження буде)

ПОЧАЛАСЬ ОСІННЯ КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ! МЕТА: 2,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ. ВСТУПАЙТЕ В РЯДИ НАЙБІЛЬШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

Управа СУА...

(Закінчення зі стор. 1)

дає її за дотеперішнім „ключем", а виявилося, що зі складу Номінаційної комісії усунено представників двох організацій, натомість включено представників двох інших організацій, які в минулому не входили в її склад. Цим потягненням забезпечено більшість голосів організацій Визвольного Фронту у Номінаційній комісії. Хоча на підставі документів стверджено, що це помилка, її не справлено. „Ключ" відкинено.

Від початку існування УККА, відпоручник, або головний предсідник Українського Народного Союзу сповняв обов'язки екзекутивного заступника президента УККА. На XII Конґресі УККА, на підставі домовлення рішено, щоб обов'язки екзекутивного заступника президента УККА сповняли президенти чотирьох братських Союзів за ротаційною системою. Тим самим, принаймні назовні, УККА мав характер апартійної організації.

Номінаційна комісія XIII Конґресу висунула кандидатуру провідного члена Визвольного Фронту на екзекутивного заступника президента УККА на цілу каденцію, тим самим підчинила цю громадську організацію організацій одній політичній партії.

Проти постанов статуту збільшено склад Екзекутиви УККА до 26 осіб, що знову забезпечує організаціям Визвольного Фронту більшість голосів.

Слід підкреслити, що екзекутивний заступник президента УККА, як теж предсідник Конґресу, не придержувалися парляментарного права, яке зобов'язує УККА, згідно зі статутом.

Після звітування Номінаційної комісії УККА, численні організації УККА внесли протести та залишили залю нарад. Голова СУА, член Президії Конґресу, внесли протест.

Основою УККА було, й бути повинно, репрезентування тільки всіх українських партій, але теж поза і понадпартійних організацій і установ. Підчинення усіх, навіть понадпартійних організацій одній партійній групі заперечує основним цілям і засадам праці УККА. Заперечує теж основним засадам понадпартійности, що їх визнає СУА від початку свого існування.

Союз Українок Америки був співосновником УККА та співпрацював з ним від початку його існування. Головна Управа СУА, стурбована подіями, що заіснували на XIII Конґресі та загрозою роздору в українській громаді ЗСА, звертається до президента УККА проф. Лева Добрянського та закликає його поробити всі заходи для привернення ротаційної системи в Екзекутиві УККА, щоб тим самим уможливити співпрацю усіх організацій об'єднаних в УККА.

До часу наладнання цих справ, відпоручниці СУА здержаться від участи у засіданнях керівних органів УККА.

Головна Управа СУА апелює до свого членства, щоб продовжувало корисну працю для громади і надалі зберігало засади апартійности у своїй діяльності.

Треба сподіватися, що свідомість великої відповідальности у цій кризовій ситуації причиниться до повного об'єднання, понад інтереси окремих угрупувань чи осіб, для праці для спільної великої мети".

ЛИСТОПАДОВА ЗБІРКА НА ФОНД ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ ВЖЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЗЛОЖИЛИ СВІЙ ДАТОК НА ЦЕЙ ФОНД? ЯКЩО ЩЕ НЕ ЗЛОЖИЛИ СВОГО ДАТКУ, ТО ВИШЛІТЬ ЦЕЙ ДАТОК НА СЛІДУЮЧУ АДРЕСУ:

Social Service of Ukrainian War Veterans, 1321 West Lindley Ave., Philadelphia, Pa. 19141.

НА КОНФЕРЕНЦІЇ „ПРИЯТЕЛІВ АДІРОНДАКУ", в Лоудонвілі, Н. Й., в п'ятницю й суботу 31-го жовтня й 1-го листопада, були проголошені нові дані про великий зріст кількости диких тварин, птахів і звірів у цьому стейтовому заповіднику в горах Нюйоркського стейту — Адірондакських. Зріст кількости тварин стається тут завдяки двом факторам: втручання людини в дику природу з метою зберегти певні види тварин і звірів від винищування і повного зникання; господарювання людини тепер цими землями й лісами, яке привело до збільшення видів тваринних жителів цих теренів. Так в Адірондаку знову наявні дикі індики, що їх було зовсім винищено, як людина почала прочищати ліси стейту. Вони тут тепер є у великій кількості, згідно з підрахунком Вілльяма Родена з Даямонд Пойнту, Н. Й. Індики тепер тут можуть множитися завдяки контролі мисливців і новим лісонасадженням, які дають гущавину й горішки та насіння для цих птахів. В Адірондаку також множаться тепер у більшій кількості чорні ведмеді, олені й навіть гримучі змії, яких знавці кажуть не боятися, бо цей плазун страшенно боязкий і уникає зустрічі з людиною. Їхня ж присутність у цих лісах, — кажуть природолюбці й екологи, — прикрашує довкілля: гримуча змія „гарна й корисна як хижак для природи і надає їй естетичного акценту".

НЕСПОДІВАНО В СТЕЙТІ ФЛЬОРИДА МОЖНА буде владі заощадити гроші платників податків, коли гаряче фльоридське сонце почне використовуватися для огрівання води й освітлення в публічних парках, зокрема в їх лазничках і купальнях. Досі за нагрівання води й освітлення по стейтових парках, які дуже часто були цілковито порожні, оплачувалося великими сумами. Тепер же щаслива думка використовувати сонячну енерґію прийшла в голову Ричарда Ґреґорі, стейтового координатора будов у стейті, коли він довідався, що американський Департамент внутрішніх справ оплачує великими „ґрентами" проєкти використання іншого ефективного пального від нафти, вугілля, природного газу чи дерева. Цей фльоридський сонячний проєкт коштуватиме Департаментові внутрішніх справ 2 мільйони долярів.

Ділимося сумною вісткою,
що в понеділок, 3-го листопада 1980 року
у Венісі, Фльорида, несподівано, відійшла у Вічність,
членка Осередку св. Андрія в Норт Порті, Фльорида

бл. п.

ЛІДІЯ РУБЧАК

Висловлюємо глибоке співчуття синові Юрієві та Родині.

ГРОМАДИ
в Норт Порті, Ворм Мінерал Спрінґс
та околиці

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що в неділю, 2-го листопада 1980 р., упокоїлась в Бозі,

наша Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

АЛЕКСАНДРА ЯВОРСЬКА

Горем прибиті:
МИКОЛА — муж
доньки — КАТЕРИНА, СОНЯ і ОЛЬГА ҐЕДЗ
з мужем ФРЕДРИКОМ і з дітьми
МИХАЙЛОМ і СТЕПАНОМ
Ближча і дальша Родина в ЗСА і Україні

ПАНАХИДА в середу, 5-го листопада 1980 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Boylen при Easton Ave., New Brunswick, N.J.

ПОХОРОН в четвер, 6-го листопада 1980 р., о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви Рождества ПДМ в Ню Бренсвіку, о год. 10-ій ранку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В ПЕРШУ СКОРБНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ й БАБУНІ

бл. п.

СТЕФАНІЇ ШАРАН

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в церкві Христа Царя, при Каюґа вул. **у Філядельфії, в середу, 5 листопада 1980 року, о год. 8-ій рано, та в церкві св. Юра в Піттсбурґу, Па.**

Про участь і молитви за спокій душі Покійної прохають.

у глибокому смутку:
МАРІЯН — чоловік
мґр РЕНАТА ОЛЕАРЧИК — з чоловіком
д-ром АНДРІЄМ
ХРИСТИНА, РОМАН і АДРІЯН — внуки

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Повідомляємо, що 3-го листопада 1980 року
відійшла, несподівано, у Вічність на Фльориді,

бл. п.

ЛІДІЯ з ХОМІЩАКІВ РУБЧАК

проживши 59 років.

ПАРАСТАС — в четвер, 6-го листопада 1980 р., о 8-ій год. веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Avenue, Юньйон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВАДПРАВИ в п'ятницю, 7-го листопада 1980 р., о год. 9-ій ранку з похоронного заведення Литвина до церкви св. Івана Хрестителя, о год. 10-ій, а опісля на цвинтар Голівуд в Юньйон, Н. Дж.

Горем прибиті:
син — ЮРКО
брати:
ОЛЕСЬ ХОМІЩАК в ЗСА
ЗЕНОН і ЙОСИФ в Польщі
Ближча і дальша Родина

У глибокому смутку повідомляємо
Рідних, Приятелів і Знайомих,
що з Волі Всевишнього, несподівано, відійшов у Вічність,
2-го листопада 1980 року,
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, БРАТ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.

СТЕПАН КРИЧУК

на 66-му році життя.

ПАРАСТАС — у вівторок, 4-го листопада 1980 р., о год. 7 30 веч. в похоронному заведенні М. Яцків, 746 Northon St Rochester, N Y

ПОХОРОН — в середу, 5-го листопада 1980 р., о год. 9 30 ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Йосафата, а опісля на цвинтар Holy Sepulchre

Горем прибиті:
дружина — ПАРАНЯ
дочка — ОКСАНА КАРПЕНДЕР
з чоловіком і дітьми
шваґерка — ОЛЬГА БАРАН
з чоловіком і дітьми
Сестра в Україні

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

Д-ра ЕВГЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКОГО

музиколога, скрипака й педагога,

зложили на Видавничий Фонд Музичної Спадщини
композитора бл. п. Антона Рудницького,
на руки голови Фонду інж. Евстахія Филиповича
у Філядельфії:

Буцерка Анна	$10.00
Демиденко Людмила	5.00
Денисенко Тамара	5.00
Елиїв Дарія	10.00
Лаба Степанія	$5.00
Лаба Таня	5.00
Лещишин Петро	10.00
Макогін Валентина	10.00
Павлишин Ольга	5.00
Павук Ольга	4.00
Пилишенко Мірко	10.00
Трач Надія	11.00
Харамбура Лярисса	5.00
Кліш Неоніля (Філядельфія)	25.00
Кушнір Ярослава і Юліян	10.00
Омецінські Ізабеля і Зенон	10.00
Омецінські Марія і Омелян	10.00

Родині Покійного складаємо сердечні слова співчуття.

Ділимося сумною вісткою з Українськими Лікарями і цілою Українською Громадою,
що у вівторок, 14-го жовтня 1980 р., відійшов у Вічність на 89-му році життя,

бл. п. проф. д-р мед.

ЯРОСЛАВ ГИНИЛЕВИЧ

довголітній голова Української Медично-Харитативної Служби в Мюнхені, старшина і лікар Української Галицької Армії, лікар Народної Лічниці у Львові, професор медичного факультету Львівського Університету, член багатьох громадських, релігійних і культурно-освітніх організацій.

ПОХОВАНИЙ 20-го жовтня 1980 р. на Вальдфрідгофі в Мюнхені, Німеччина.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Головна Управа
УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО ТОВАРИСТВА
Північної Америки

Появилася платівка "Золоті Ворота"

Золоті Ворота...Монументальна пам'ята про кращі часи в столиці нашій—Києві. Знищені, а все ж таки могутні! Стоять, як сторожі української культури, і символічно віддзеркалюються у душі кожної української людини.

Обгортка платівки "Золоті Ворота"

Крізь подібні, але душевні Золоті Ворота, нікому невидні, не одна людина проходить, мабуть, і щоденно, щоб без зайвих свідків, насамоті, бути тільки собою. У декого — це шлях віднайденої приналежности до свого походження, це духовна єдність зі своєю нацією, про яку ніяк не можна забути.

Тому мені зовсім не дивно, що "Золотими Воротами" названо нову платівку, яку видав Богдан Тимець, "Євшан рекордс". До співпраці він втягнув багато молодих талантів: солістів — Ліду Шевчук, Олеся Цапа, Анну Ференц, Любу Коломицьку, Данила Кука; інструментальних виконавців: Стефана Мороченка, гітариста; Анну Ференц, піяністку; Роксоляну Савку, скрипаля; Сильвію Приступу, віоля-альт; Василя Волощука, бандуриста; Василя Кіналя, барабан-акордеоніста; Данила Кука, сурміста; та Петра Гуменного, мандолініста.

На плиті награні пісні Володимира Івасюка, інструментальне "Водограй" — прелюд на фортепіані, "У долі своя весна" та поема "Жовтий лист". Пісню "Тумане, тумане", в якій молода дівчина оспівує свою сирітську долю, привезла з України одна дівчина, і ця пісня вперше награна на плиті на північно-американському континенті.

Мабуть, також вперше гра на бандурі сполучена з клясичною гітарою, власне на цій плиті. Авторами пісні "Золоті Ворота" є Олесь Цап, музичне оформленням і Богдан Лозинський, який написав до неї слова, вклавши багато праці, щоб мелодія і лірика гармонізували.

"Золоті Ворота"— це ніби коляж, де вперше поєднано три аспекти: звуковий, зі згаданими виконавцями, письмовий — оповіданням Юрка Бондарчука, автора книжки ЮФО, а для тих, які не можуть собі зорово нічого уявити, включено образкову афішу Адріяни Лисак

Ідея Богдана Тимеця була настільки переконлива, що Юрко Бонарчук погодився написати зміст до цього "коляжу", і, на мою думку, цікаво пов'язав проблеми людського шукання за душевною повнотою.

Чому я включилася у співпрацю з цими молодими людьми? Їхній ентузіязм захопив і мене; я, забувши за свою метричну дату народження, яка, властиво б переставляти мене "по той бік греблі", погодилася зробити афішу. Перечитавши зміст оповідання та прослухавши награні мелодії, я могла так легко перенестися в гучний Мангеттен, та включити себе в почування Володимира, разом з його "незнайомою у білій сукні" пройти уявні Золоті Ворота, та побути на батьківщині, яку ще дитиною залишила.

На мою думку, ідея такої платівки — унікальна. Може музикологи будуть мати деякі завваги щодо музичного виконання, — я в цій ділянці не фахівець і не можу забирати тут жадної критики.

Але, я думаю, якщо ми будемо критикувати недотягнення, а не заохочувати творчу молодь до цього рода активности, ми можемо зовсім задушити їхні творчі полети. Критика, яка стремить до досконалости, є ворогом спонтанної творчости.

Відчиніть свої душевні "Золоті Ворота", прочитавши провідне оповідання, огляньте образкову афішу, вслухайтеся у музику і співи, які, напевно, поведуть вас стежками, може вже і призабутими, де колись ходили ви в Україні, а молоді ще в майбутньому ходитимуть.

Щоб отримате дальші інформації про "Золоті Ворота", просимо звертатися на адресу: "Євшан Рекордс" P.O. Box 125, Station St.Michel, Montreal, Que., HIS 2R4.

Адріяна Лисак

У пам'ять д-ра Івана Козія

Д-р Іван вже від ранньої молодости стремив туди, де йшло завзяте, кипуче українське життя. Тому то він опинився в перемиській гімназії, а пізніше на медичному факультеті українського таємного університету. По різних перипетіях закінчив медицину в рідному Львові у 1928 році і повернувся в дорогу його серцю Лемківщину, між своїх людей. Спочатку практикував деякий час в Коросні, а пізніше довгі роки в лемківському містечку Бірчі. Тут його та його молодої дружини дім був острівцем свідомого українства та сіллю в оці польського шовіністичного довкілля. Саме тут, у Бірчі, д-р Іван і його дружина вже від початку 1944 року включилися активно в медичну службу Української Повстанської Армії Закерзоння. Вони разом несли лікарську допомогу своїй рідній армії а навіть вишколювали допоміжний медичний персонал.

Разом з відділами УПА перейшли з маленькими дітьми під тиском десятикратно сильнішого ворога в околиці Балигороду. Тут, у селі Стежниця, в дуже критичній ситуації Іван разом з ріднею був примушений покинути рідні землі та через Словаччину опинився у Відні. В Австрії він працював деякий час для нової австрійської адміністрації під совєтською окупацією, ще раз мусів переживати страхіття енкаведівських разшуків і контролю, а далі відомими шляхами великогоісходу через Сан Пельтен, Бамберг, Байройт і Мюнхен в 1949 році опинився у Чікаго.

Нелегко доводилося українським лікарям, зокрема з молодими дітьми, вивчати мову, зовсім нову медичну систему та заробляти на життя. Поруч професійної праці Іван зараз від самого початку включився у працю своєї української станової організації, був головою чікагського відділу УЛТПА, а після перенесення Головної Управи з Ню Йорку до Чікаго був постійним членом Головної Управи та був відзначений на конвенції в 1979 році почесною грамотою.

Він завжди молодий духом, хоч вже не наймолодший тілом, чи сніг чи дощ, по цілоденній праці точний, мов вояк, приходив, коли треба було його поради й досвіду. Він належав до тих розважних людей, що ніколи нікого не критикують чи ганять, завжди умів знайти слова оправдання і вірив, що треба давати комусь „другий шанс". Покійний Іван належав до щасливої генерації українських лікарів, що хоч навчалися модерної медичної технології, але ніколи не забувала та завжди примінювала штуку, мистецтво лікування.

Життя д-ра Козія не було встелене рожами, він перейшов більше страхів і невдач, ніж хтось інший, навіть вже в останній стадії свого життя тут у Чікаго. Він приймав всі особисті, національні, громадські чи церковні неуспіхи терпеливо, без зайвих нарікань.

Доктор Козій був персоніфікацією ввічливости й скромности та хоч ніколи не висував себе на видні місця, завжди було його видно — він мав спеціяльний талант не займати радикального становища в конечних життєвих конфронтаціях і дискусіях, але мав свою пряму лінію, з якої нелегко сходив.

Часто припадала йому, може, навіть несвідомо, така потрібна в людських співдіях роля каталізатора. Покійний колега Іван був взірцевим другом і чоловіком для своєї дружини та найбільш відданим й дбайливим батьком. Саме лише ці ціхи його характеру дають повне право назвати його людиною з великої літери. Покійний як досвідчений лікар здавав собі прекрасно справу із серйозности й безнадійности своєї недуги й знав про неминучий епілог. Він ні на хвилину не попадав у відчай чи паніку та з великою християнською покорою і гідністю Сократа відходив у вічність.

Дружина і діти втратили найліпшого, незабутнього чоловіка і батька. Українська громада і церква втратили ревного, тихого, скромного члена, а українська лікарська родина втратила друга-колегу, приятеля. Такі люди як д-р Іван Козій вмирають лише тілом, але своїми добрими ділами й шляхетними прикметами духа і характеру живуть вічно.

Д-р Мирослав Харкевич

Чому в Канаді...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

тупила низка організацій. XIII Конгрес не був боротьбою між партіями. Це було радше намагання боротися проти опартійнення УККА, проти введення партійного ключа при виборах керівних осіб, тобто створення такого стану, що існує в УНРАді, чи існував завжди, коли наші політичні групи пробували об'єднуватися. Сумним фактом є, що від часу визвольних змагань, тобто за останніх понад 60 років, українські політичні партії ніколи не були об'єднані. Тому вихід низки організацій з XIII Конгресу Українців Америки був спробою рятувати цю установу від остаточного паралічу і ліквідації, а українську громаду — від хаосу і розбиття.

Важко зрозуміти, яку користь матимуть організації Визвольного Фронту з опанування УККА, коли в ньому залишаться лише його власні організації, а більшість не вважатиме УККА своїм представництвом? Прихильники Визвольного Фронту живуть в ілюзії, що за ними стоїть подавляюча більшість громадянства. Мати більшість делеґатів на Конгресі УККА — це не те саме, що мати більшість серед громадянства. Кожний знає, як більшість делеґатів можна собі забезпечити, коли хто готується опанувати якусь установу. Ось для прикладу одна громада на Фльориді, в якій живе біля 30 родин, прислала аж сім делеґатів на Конгрес, а така організація, як УНСоюз, що має понад 80 тисяч членів, мала біля 40 делеґатів, хоча 178 її Відділів є платниками національного датку.

Мірилом впливу серед громадянства можуть бути невдалі проголошувані Визвольним Фронтом бойкоти наших найбільших осягів чи зусиль до тих осягів, як Гарвард, Енциклопедія Українознавства, рух за Патріярхат у початковій стадії тощо. На заклики до бойкоту громада відповідала збільшеною жертвенністю на ці цілі. Кожна така руйнуюча акція приводила до розчарування і відходу від Визвольного Фронту частини його прихильників, саме найбільше конструктивно і відповідально думаючих. Мудрий провід повинен би зробити певні висновки з цих фактів, а не жити самообманом про свої впливи.

Опанування

Оце намагання опановувати різні політичні організації й установи: фінансові, громадські, культурні, молодечі тощо, є хиба і ознака звиродніння політичного руху. Колись в Україні ОУН боролася проти окупанта і не думала здобувати проводу в „Просвіті", „Сільському Господарі", кооперативах, редакціях газет тощо. Політичним партіям інших народів навіть до голови не приходить опановувати банки, наукові чи громадські, чи навіть комбатантські організації. Тим часом на еміграції революційна ОУН замість боротися за визволення України скеровує всю енерґію на здобування наших установ, так начебто це були якісь чужі фортеці. Що таке опанування дасть для руху? Хіба кілька платних посад для „своїх" людей. Чи це має бути метою політичного руху і змістом його діяльности?

Опанування різних ділянок життя однією політичною групою є однією з істотних рис тоталітаризму. Засуджувати людей за їхні погляди, і, якщо б було можливо, фізично їх змушувати до мовчанки — це друга істотна риса тоталітаризму.

Очевидно, якщо б сказати членам і прихильникам Визвольного Фронту, що вони вводять принципи тоталітарної системи, яка не лишає ніякої ділянки життя поза впливом чи диктатом партії, вони б обурилися. Це обурення було б щире, бо кожний, що пережив совєтський і гітлерівський тоталітаризми, напевно не бажає мати такого устрою в Україні, навіть якщо він під синьо-жовтим прапором. Проте, якщо б вони самі призадумалися над тим, що їхній провід наказує їм робити, вони мусіли б прийти до того самого висновку.

Тож прихильники тоталітарної системи в нашій громаді забувають, що, щоб здійснити свої пляни, треба мати справжню владу над людьми. Що з того, що одне політичне середовище опанувало УККА? УККА не має ані поліції, ані суду, ані інших засобів санкцій і кар за непослух. Він не має сили змусити окремих громадян платити національний даток, не може приневолити різні організації належати до УККА. Приналежність до УККА і плачення національного датку може прийти від доброї волі громадян і з пошани до установи. Щоб таку добру волю викликати в усіх до УККА, Український Конгресовий Комітет Америки мусить основуватися на добровільному домовленні між усіма. До пошани нікого не можна примусити. Пошану здобувається мудрістю своїх рішень та успішністю дії.

Яка мета більшости?

Можна почути голоси, що, мовляв, бандерівці є здисципліновані, жертвенні, працьовиті, тому вони здобули більшість. Чому інші так не організуються і не змагаються з ними? Питання є з якою метою організуються люди і працюють? Якщо вся енерґія має йти на боротьбу за опанування інституцій, тобто за посади, тоді треба сумніватися, чи така робота корисна. Чи бажаємо ми, щоб інші політичні групи так само організувалися і боролися за керму в різних установах, щоб до проводу в тих установах входили не люди, найбільш компетентні, але найвірніші ставленики партій?

Можливо, що Визвольний Фронт думає, що, здобувши керівні пости в УККА, він — так би мовити — став представником усіх українців в Америці. Це теж ілюзія, мовляв, вистачить перебрати назву, а хто за нею криється, які люди, яка їх програма — ніхто не буде питати. Проте ані українців, ані американців обдурити вже неможливо. Кожному ясно, що теперішній провід УККА репрезентує тільки певну частину громади. Мабуть більшість українського громадянства є проти такого опартійнення УККА. Також більшість українських дисидентів, що прибули на Захід, є проти того. Треба побоюватися, що прірва між УККА і українськими патріотами на батьківщині буде поширюватися. Так само американські чинники скоро зорієнтуються, кого теперішній УККА репрезентує, і так будуть ставитися до нього, тобто, як до ще однієї організації Визвольного Фронту. Кожний повинен би тут запитати, яка користь для Визвольного Фронту мати ще одну установу? Яка користь з цього для української громади в Америці? І головно яка користь для України? Сумніваємося, чи такі питання ставили собі аранжери XIII Конґресу Українців Америки у Філядельфії.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Д-Р БОГДАН КАРАНОВИЧ, член УНС Відд. 27 Т-ва Орлик в Нюарку, Н. Дж., помер 7-го червня 1980 р. на 82-му р. життя. Нар. 1898 р. у Львові, Україна; членом УНС став у 1958 р. Залишив у смутку дружину Дарію та шваґрів Святослава, д-ра Богдана і д-ра Володимира Гординських з родинами. Похорон відбувся 11 червня 1980 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Лапичак, секр.

ЕДВАРД КЛЕМЕНТ, член УНС Відд. 47 ім. Ольги Басараб в Бетлегем, Па., помер 7 червня 1980 р. на 49-му р. життя. Нар. 1931 р. в Бетлегем, Па.; членом УНС став 1949 р. Залишив у смутку дружину Гелен, братів — Івана, Михайла і Стефана, та чотири сестри — Анну, Марію, Ольгу і Гелену. Похорон відбувся 11 червня 1980 р. на цвинтарі Голі Сейвіор в Бетлегем, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Гарас, секр.

ІВАН МЕЛЬНИК, член УНС Відд. 341 ім. Юліяна Головінського у Віндзорі, помер 7 червня 1980 р. на 85-му р. життя. Нар. 1895 р.; членом УНС став 1943 р. Залишив у смутку дочку Марію, зятя і внука. Похорон відбувся 10 червня 1980 р. на цвинтарі св. Альфонса у Віндзорі, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!
Ірина Літинська, секр.

ПЕТРО ДАВИДКО, член УНС Відд. 127 св. Миколая в Боффало, Н. Й., помер 26 травня 1980 р. на 66-му р. життя. Нар 1914 р. в Боффало, Н. Й.; членом УНС став 1939 р. Залишив у смутку дружину Юлію, сина Рональда, внука та багато інших членів ближчої і дальшої родини. Похорон відбувся 30 травня на цвинтарі Клyренс Філлмор в Клyренс, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Мері А. Гаравус, секр.

ГЕЛЕН КРАЙОВСЬКА (Андерсон), членка УНС Відд. 36 св. Марії в Рочестері, Н. Й., померла 29 травня 1980 р. на 85-му р. життя. Нар. 1897 р. в Україні; членкою УНС стала 1943 р. Залишила у смутку синів — Михайла, Вілліяма, Івана й Михайла Крайовського, дочку Доксі, сестру Анну, 8 внуків, 8 правнуків та інших членів родини. Похорон відбувся 2 червня 1980 р. на цвинтарі Голі Сепалчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

МЕЛАНІЯ ГАСІЮК, членка УНС Відд. 408 ім. Митр. А. Шептицького в Торонто, Онт., померла 27 жовтня 1979 р. на 73-му р. життя. Нар. 1907 р. в с. Незнанів, Україна; членкою УНС стала у 1972 р. Залишила у смутку дочку Дарію з чоловіком Василем Маркусем і 3 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Проспект в Торонто.

Вічна Їй Пам'ять!
Ілля Курман, секр.

СЕРАФИМ ЦИМБАЛ, член УНС Відд. 408 ім. Митр. Андрея Шептицького в Торонто, помер 1 січня 1980 р. на 73-му р. життя. Нар. 1907 р. в селі Хлопів, Волинь. Залишив у смутку дружину Серафиму, синів Олексу, Евгена й Анатоля та доньки: Анну, Катерину, Марію і Ліду. Похорон відбувся 4 лютого 1980 р. на цвинтарі в Йорк, Торонто.

Вічна Йому Пам'ять!
Ілля Курман, секр.

СТЕФАНІЯ ЗАВЕДЮК, членка УНС Відд. 147 св. Михаїла в Аллентавн, Па., померла 11 березня 1980 р. на 53-му р. життя. Нар. 1927 р. в Аллентавн, Па.; членкою УНС стала у 1945 р. Залишила у смутку сестру Анну Кастанєра. Похорон відбувся 14 березня 1980 р. на укр. правосл. цвинтарі св. Марії у Вайтголл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Джон Гуцайлюк, секр.